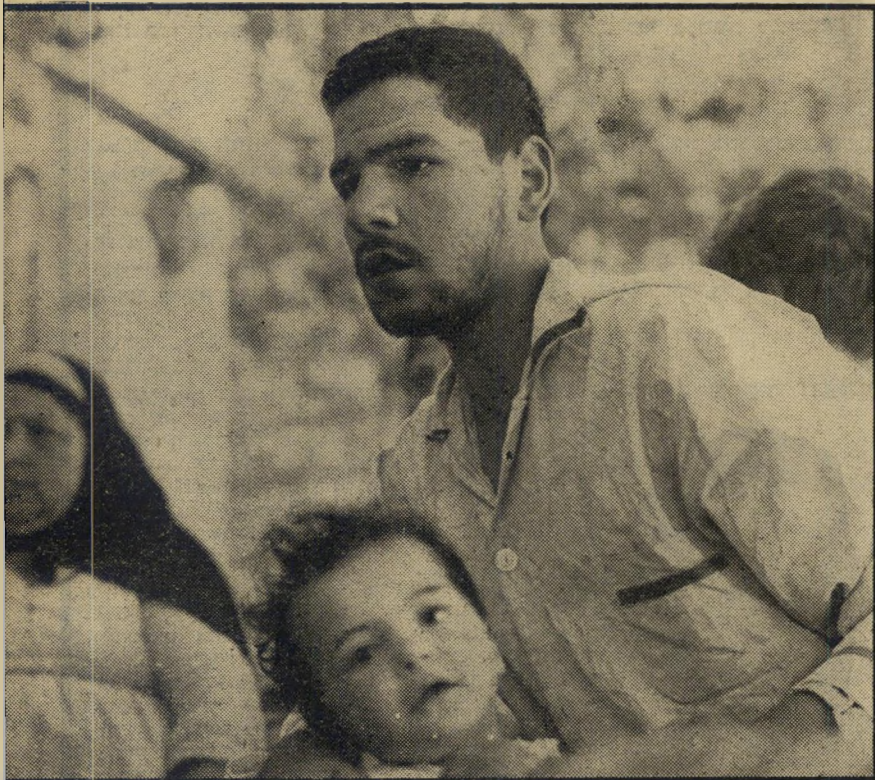

מי היכה ערבים עד זוב דם? מי איים ברצח? מי ייחנה מן ההפקר? מי יזכה בבית הנטוש?

תחנה בירושלים

רצפה התגוללו ארבעה צעירים
פצועים כראשיהם, כשהם נאנקים
מכאב.
ארבעתם היו ערבים, והם הוכו
עד זוב דם עדידי צעירים יהודיים.
הם היו קרבנות ההתנגשות הי

מוצאיישבת שעברה, בשעה
שתיים בלילה, הוזעקה נידת
משטרה אז שכונת אבוטור הי
ירושלמית.
השוטרים שהוזעקו לבית נטוש
בשכונה, נעצרו בתדהמה: על הי

הערבי שהוכה
הוא חלים בזלמין (23), אשר לפי עדותו הוא בא עם
אחיו, הגרים בשני בשני בתים סמוכים, לעזרת חברים,
והוכו אף הם בצורה קשה ביותר. לידו — בתו, ושכנה ערבית, גם היא מתושבי השכונה.

ראשונה בין ערבים ויהודים במי
קום — מאז מלחמת-השיחרור.

כי במשך כל 19 השנים שחלפו מאז
מלחמת-השיחרור, חיו להם הערבים והיהודים
בשכונת אבוטור הירושלמית בשלום
ובשלחה, אלה בצד אלה. קריהגבול שהבדיל
בין שתי מדינותיהם, ועבר בדיוק במרכז
השכונה, לא הפריע לאיש.

הילדים אפילו לא הבינו את ההבדל, כפי
שמספר עובדיה עוזיאל בן השש: "החבר הכי
טוב שלי שמו איברהים, שגר שמה למטה."
המכות שהוכו השבוע תושבי השכונה
שמן-העברהשני, לא זו בלבד שהפרו את
האידייליה, אלא היו מעשיאלמית אכזריים.

★ ★ ★

"הם איימו שירצחו אותנו"

**ארבעת הערבים המוכים, רובם צעירי
רים מאד:** חיו אלה שלושת האחים
בזלמין — עבאללה (19), זכריה (21), ו'
חלים (23), וכן שריף סמור, לו שייך אחד
מבתי השכונה, שעד לפני חודש וחצי השי'
תיך לחלק הירדני של השכונה.
סיפר על המאורעות חלים בזלמין, כשעל
פניו עדיין ניכרים סימני המכות, לאחר ש'
החלב קשות אם בכלל כדאי לו לדבר.
מסתבר שבצעם היו למלחמה הזאת שני
שלבנים, ותחילתה כבר אירעה ביום החמישי.
"ביום חמישי בבוקר", סיפר חלים, "ניגשו

הכתובת
על דלת בית-המריבה הי'
נטוש, היא שמה של דניו
עוזיאל, שקיוותה בכך להיות הוכה בבית.

במדניה

חיילי צה"ל מתעניינים לא רק בכלי-יזין
אלא, מדי פעם, גם בנערות.
אך כאשר הירבה שמיר בפירסום נערות-
שער, הוצף גל מכתבי-מחאה, שרובם היו,
כנראה, מכתבים מוזמנים. כתב סמל שמרני:
"הדפסת צילום בחורה מדי שבוע בפועל
אחרת איננה מבטאת כל דבר חיובי."
כמו בצדקה. העורכים שבאו אחרי
שמיר לא היו מאורות גדולים בעיתונות,
אך ידעו לרקוח מדי שבוע עיתון לטעמם
של הממונים עליהם.
הדבר הגיע למצב כזה, עד שבחוגי הי'
עיתונות החלה מהלכת ההלצה, שלו היה
במחנה מראיין בגליון אחד אישיות ציבורית
שהיתה מודיעה כי הארץ היא עגולה, היה
נאלץ, לשם שמירה על האיזון, לראיין בי'
גליונו הבא אישיות אחרת, שהיתה מסבירה
כי הארץ היא שטוחה כמו צלחת.

ריעות

הקידמה

ברוך

כמה זמן זה יקה עד שיכניסו מיוזם
אויר לקבר רחל, יתקינו רכבת-הרים להר-
גריזים, יהפכו את בריכות-שלמה לבריכות
קרפיונים וימלאו טפסי-טוטו ביריחו?
לפי דעתו של אמנון רובינשטיין, מרצה
למשפטים וכותב-המאמרים מס' 1 של הארץ,
זה לא יקה הרבה זמן.
ואם כי את הערכת-המצב שלו הוא היס'
וה במעטה של סאטירה חריפה, הרי הגבר'
אות של רובינשטיין בכלל לא משעשעת.
זה שבקרוב יעלמו במזרח ארץ-ישראל
הרעלות השחורות של הנשים הערביות ר'
במקומן יבואו בגדי-אטא מתכוננים על-ידי
לולה בר, זה עוד לא הכל.
מה על דווייה-השמש שיתנוססו בקרוב על
גגות העיר העתיקה ועל התורים ליד קר'
פוחת-התולים בעזה ובחברון?
בקיצור, "בקרב תבוא הקידמה" — הי'
השתלבות המלאה במדינת ישראל ובאר-
חתייה, כולל שיכונים מפעל-היסקון-לבניין
ששפאת, עם בטון חשוף, בלוקים צבועים,
פרקאסטים אומנותיים, מרפסות עם תריסר'
לים, מתקנים מיוחדים לתליית-כבסטים ול'
הורדת-אשפה, טיח של שפריץ ופינות-אוכל
מאורות."
ובטול-כרם, יש להניח, גם יזמרו:
הדא קווייס! הדא קווייס! הדא אוסס!

האומות המאוחדות

3874 הימים

של כוח-החירום

45 החיילים הבינלאומיים הראשונים הגיעו
למרחב בחמישי לנובמבר 1956. היו אלה
חיילים מדנמרק, הסנוניות הראשונות של כוח
החירום של האו"ם (יו"ף), לפי ראשי תיביר
תיו האנגליות**). שהוקם כדי לשמש כחיץ
בין ישראל למצרים, אחרי מיבצע סיני.
3874 ימים יותר מאוחר עזבו חיילי הי'
או"ם האחרונים, מצבא יוגוסלביה, את הי'
מרחב דרך נמל אשדוד. היה זה ב-17 בי'
יוני 1967, שבוע ימים אחרי תבוסת המצ'
רים במלחמת ששת-הימים, שאת התלקחור
תה אפשר לייחס, בין השאר, גם לשליפת-הפי'
תע של 3378 חיילי האו"ם מקהיהם בסוף מאי,
לפי פקודת ארתאנט ועל סמך פניית נאצר.
גם טביעה בעזה. השבוע, חודש אח'
רי שירד המסך על כוח-החירום, פירסם
מרכז האו"ם בניירורק דו"ח בן 41 עמ'
דים על פעולות הכוח משך עשר וחצי
שנות שהותו באיזור.
החוקת הכוח, שמצבתו הגיעה לשיאה בי'
מארס 1957 (6073 איש), ושאיבד משך הי'
שנים 89 איש שנהרגו בעת הלופייריותה,
עליה על מוקשים, תאונות-דרכים וטביעה
בים עזה, עלתה יותר מ-21 מיליון דולאר.
אבל לדעת מחברי הדו"ח, הנוכעת קרוב
לוודאי מתקוה כמוסה של מוכרי האו"ם
אר-תאנט, לשוב למצב שלפני חודשיים, היו
ההוצאות כדאיות. משך זמן שהות הכוח בי'
מרחב נשמר השלום בכל זאת, למרות שי'
היה, כדברי הדו"ח, "מעורער לחלוטין".

* כעבור כמה שנים, תחת עורך אחר,
עורר במחנה סערה בין ח"כיות הכנסת, כא'
שר הופיע בו צילום של נערת-זוהר תל-
אביבית, שחשפה יותר מדי כאשר הצטלמה
כשהיא גורבת גרב.

* United Nations' Emergency Force.

עורך אורי צבי גרינברג (1967) *
לא עגול ולא שטוח

עיתונות

בחורות

לא-חיוביות

בראשית היה זה ביטאון משוכפל. העור-
כים שלו היו בתקופות שונות, בין השאר,
המשוררים נתן אלתרמן, אהרון אמיר ו'
אורי צבי גרינברג.
אבל זה לא היה כתב-עת ספרותי. זה היה
העיתון של אירגון ההגנה במהו תל-אביב
והוא נקרא במחנה.
גם מבקרי-המדניה. אחרי 14 שנים
במחירתה, יצא הסטסיל לדרך המלך, הפך
לשבועון של צה"ל. משך 19 השנים הבאות
הופיע במחנה במתכונת זאת, גרם, כפי שי'
כבר העיר מבקרי-המדניה, הפסדים כספיים
לא-מבוטלים למערכת-הבטחון, ולא הצטיין
מעולם ברמה עיתונאית מיוחדת ולא בתפוצה.
שונים, שראו בעיתון גם כלי-פירסומת אישי,
להתגבר על-ידי שמירת ידיעות בטחוניות
וצבאיות אכסלוסיביות לבמחנה.
לא פעם קרה שפירסום ידיעה על מינוי
צבאי בכיר או על אירוע בטחוני נכבד נשי'
מר בסוד עד ליום השלישי בשבוע, יום
הופעת במחנה.
בלי כושי. בניגוד לעיתון הלא-כל-כך
מעניין, מעניינת ההיסטוריה של עורכיו,
כפי שהוזכרה בשבוע שעבר, עת הופיע
גליון ה-1000 של במחנה.
עורכו הראשון, לאחר שיצא מן המחירתה,
היה יוצא משמרה-הענק משה שמיר, שהיה
או בשיא הצלחתו עם ספר-מחזהו על הווי
הפלמייה. הוא הלך בשדות.
שמיר ניסה לשחת לשבועון אופי ענייני,
העז לפרסם בעת פירוק הפלמייה צילום של
כנסי-מחאה של פלמחים, כשהכותרת של
הצילום היא הכושי עשה את שלו.
תגובת שר-הבטחון של אותם ימים, דויד
בן-גוריון, היתה חריפה. שמיר למד את
הלקח ונזהר להבא כדבעי. כאשר הגיע יום-
הבחירות לכנסת הראשונה, ידע כבר כיצד
להימנע מפולמוס מיותר: על שער העיתון
הופיע דיוקנו של בנימין זאב הרצל.
כעבור מספר חודשים גוספים הגיע שמיר
למסקנה כי אין טעם להמשיך בצורה כזאת.
ייתכן והסיבה הסופית היתה גם דעתו שי'
ליד הכותל עם רעייתו, המשוררת עלי'
זה טורי-מלכא.